

KÓBOR ADRIÁNA

Katasztrófikus atrópiák „előidőben” (Immunglobulin)

„Lui disse: che se avrebbe detto quello che doveva dire,
e se avrebbe detto quello che altri chiamano
la risposta, gli avrebbe fatto male. Invece: disse il
contrario. Il contrario diventò la
risposta giusta.”

Azt mondta, hogy ugyan nem mondta azt, amit mondani szeretett volna,
vagy legalábbis (nem megfelelő hely és idő, avagy:
nem „hasznosítható”),
nem tette azt, amit tennie kellett volna, s habár:
a tevéskényszer adott volt,
azt a választ kapta volna, amit „nem várt”.
Másokra hivatkozva és utólag, végül is kijelentette, amit mondani kívánt,
a nem várt választ, az általa és mások által elfogadott válasz ellentétét.
Nem mondta ki.
Nem volt hazug.
Önmaga szerint a világ legőszintébb emberének tartotta magát.
A világ leg-
-ebbjei
általánosságban véve önértékelési problémákkal küzdő,
önjelző zsenik.
Zseniálisan és pitiáneren vezetik félre a józan
eszét (az eszet, ami tulajdonképp csupán
tények talaján képes fenntartani józanságát).
Első fejezet vége.

Könyvet szerettem volna írni, de nem tettem azt, amit mondani
szerettem volna. Önjelölt zseninek tartottam magam,
a világ egyik „legjobbjának”. Hiány volt és van
a mai napig őszinteségből. Mások
számlájára írtam minden hibám.
Képtelen voltam kiküszöbölni féltékenységemet.

2020 tavasza. Koronavírusban burjánzó olasz hetek. Mintha
itt se lettem volna, úgy kezeltem a felettem múltó,
sorra bezáruló napokat, heteket, hónapokat.
Magyar Népköztársaság, CCCP,
Kínai Kommunista Párt, Olasz Kösz!társaság,
zárványok a hónapok során felgyülemlett
láthatatlan hóban. Nem ütötték fejük.

Nő a reték. Az uborka. A csalamádé. Hetekre elzárva
a hiánytalanul hiányolhatatlan külvilágtól,
hetekig sarlóval a kézben, sarokba zárva.
A kulcs az asztalon.
Hangos hangon lélegeznek agysejtek, oxigénellátásuk nehézkes.
Az év végére még egy fekete kimonóba öltöztetett „M-Angyal”
is megjelenik baljós otthonomban. Már-már
helyi tudósítónak titulálom magam, helyiek hiányában.
Szerelmes vagyok.
Legalábbis: ezt hazudtam. Aztán a hazugságok végén
ebet eb ér, a sánta kutyát pedig
valami olyasfajta megváltás
dűnnyögi körbe,
mint a legyek. Körkörös pályájukba beleszédülök.
Minden rendben.
Bármiféle kérdésre ez a válasz.

Exkommunikáció, családi hajbalzsam, belső vérzés. A nyitott ajtón
beszűrődik a kétnapos esőben pangó, nedves és meleg levegő.
Kijárási tilalom van. Bejárási lehetőségek hada,
ha az ember betegnek titulálja magát,
a nemzetek legnagyobb betegének.
Hol van már az, hogy bárki is világról vagy egyesülről ... (!)
Nincs egyesülés, egybesült titkok vannak,
én viszont már a végét várom annak a közhelyes csalódásnak,
amely szerint én voltam, vagyok és lennék
a világ legjobbja. Az önbizalomhiány nélkül, mindent mellőzve,
és mindent körbeérve,
akárcsak körkörös pályájukon a legyek,
a végső bomlás hátra van még. Egy-két tömegsír és zöldkártya,
hazugságok már-már kimondhatatlan sora,
mielőtt végképp beadja a szolgálatot:
a gége és a garat.

A tyúkok zúzóját vizsgálom. „Itt ismeretlen a zúzmara”,
gondolom magamban, koncentrikus gondolatpályáimon.
Fogom lopott kapám és darabokra marcangolom
magam az ágyban.
Üss.

Ennél jobban képtelen lettél volna apádra ütni, ha még
nincs is apád. Koszfolt az ablakon. Végső
ellehetetlenedés. Tábori ágyak
sora az ágyban. Harctól
elhasznált porckorongok krákogásának
visszhangjai
a mennyben.

Totális és totalitarista zűrzavar.
Turista, mindörökké. Jó légy.
Mindhalál.